

Warszawa, dnia 24 października 2018 r.

Sygn. akt VI Ka 1553/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Anna Zawadka

Protokolant: sekr. sądowy Robert Wójcik

przy udziale prokuratora Józefa Gacka

po rozpoznaniu dnia 24 października 2018 r. w Warszawie

sprawy R. B. s. K. i G., ur. (...) w O.

oskarżonego o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku

z dnia 8 września 2017 r. sygn. akt II K 236/17

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Otwocku do ponownego rozpoznania.

VI Ka 1553/17

UZASADNIENIE

R. B. został oskarżony o to, że: w dniu 12 stycznia 2017r. w J. w powiecie (...), w województwie (...) dokonał włamania do niezamieszkałego budynku poprzez wypchnięcie okna, a następnie kradzieży z wnętrza budynku mienia w postaci czujki alarmowej o łącznej wartości 45 złotych na szkodę K. K. (2) przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany w warunkach określonych w art. 64 § 1 kk, który odbył łącznie co najmniej rok kary pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat po odbyciu w całości lub części ostatniej kary popełnił ponownie umyślne przestępstwo kradzieży z włamaniem,

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Otwocku wyrokiem z dnia 8 września 2017 roku w sprawie II K 236/17 uniewinnił R. B. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Powyższy wyrok zaskarżył Prokurator, który na podstawie art. 438 pkt 3 kpk wyrokowi temu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia przejawiający się bezzasadnym odmówieniem waloru prawdy materialnej depozycjom świadka pokrzywdzonego K. K. (2), podczas gdy swobodna a nie dowolna ocena zeznań pokrzywdzonego przede wszystkim złożonych w postępowaniu przygotowawczym, ale również konsekwentnych co do osoby sprawcy w toku rozprawy głównej prowadzi do konstatacji o sprawstwie R. B. a przez to uznaniu jego winy.

Prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja Prokuratora zasługuje na uwzględnienie.

Rację ma skarżący, że Sąd I Instancji naruszył zasadę swobodnej oceny dowodów zawartą w art. 7 k.p.k., czego konsekwencją był błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za postawę orzeczenia mogący mieć wpływ na treść tego orzeczenia, a polegający na przyjęciu, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia winy i skazania oskarżonego R. B. za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k., co skutkowało jego uniewinnieniem. Zgodzić należy się z argumentami zawartymi w uzasadnieniu apelacji, że zgromadzony na etapie postępowania przygotowawczego materiał dowodowy w postaci zeznań świadka K. K. (2) jednoznacznie wskazuje na winę R. B. w zakresie zarzucanego mu czynu. Sąd Rejonowy wydając wyrok uniewinniający oparł się na wyjaśnieniach oskarżonego i zdezwuował zeznania pokrzywdzonego K. K. (2) jako wzajemnie sprzecznych i pozbawionych logiki.

W ocenie Sądu Odwoławczego Sąd Rejonowy bezkrytycznie dał wiarę wyjaśnieniom R. B. składanym w toku postępowania nie dokonując ich należytej weryfikacji. Natomiast odmówił wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonego, który konsekwentnie wskazywał na oskarżonego jako sprawcę przestępstwa, tylko na tej podstawie, że świadek na rozprawie po upływie 7 miesięcy nie pamiętał dokładnie wszystkich szczegółów zdarzenia. Wskazać należy, iż K. K. (2) szedł za oddalającym się sprawcą, rozmawiał z nim i widział jego twarz, a następnie rozpoznał oskarżonego na okazanych zdjęciach po kształcie i wyrazie twarzy, przy czym był pewien swojego rozpoznania w trakcie okazania wizerunku 12 dni po zdarzeniu. W trakcie rozprawy pokrzywdzony K. K. (2) ponownie rozpoznał oskarżonego i potwierdził, że to on jest sprawcą przestępstwa. Sąd Rejonowy nie rozważył w sposób należyty z czego mogą wynikać pewne rozbieżności w zeznaniach pokrzywdzonego dotyczące nakrycia głowy sprawcy przestępstwa oraz daty tego zdarzenia. Przy czym Sąd Rejonowy nie dostrzegł, iż pokrzywdzony opisywał w swoich kolejnych zeznaniach trzy podobne zdarzenia, natomiast to z udziałem oskarżonego miało miejsce w dniu 12 stycznia 2017r. Z powyższych względów pokrzywdzony nie mógł złożyć zeznań odnośnie kradzieży czujki do alarmu już w dniu 2 stycznia 2017r., skoro jej kradzież nastąpiła 10 dni później. Analizując drobiazgowo zeznania pokrzywdzonego Sąd Rejonowy nie dostrzegł, że brak dokładnej daty ostatniego zdarzenia opisanego w zeznaniach K. K. (2) wynika z niefortunnego sposobu wpięcia tego protokołu do akt sprawy i wycięcia dziurkaczem fragmentu protokołu z oznaczeniem daty zdarzenia.

Sąd Rejonowy błędnie także przyjął, że zeznania pokrzywdzonego nie zasługują na wiarę, skoro nie mógł zapamiętać czy sprawca kradzieży z włamaniem miał na sobie kaptur czy czapkę, a zdaniem sądu jest mało prawdopodobne aby pokrzywdzony po kształcie twarzy oskarżonego rozpoznał jego wizerunek. Wbrew tym twierdzeniom wskazać należy, iż podczas pierwszych zeznań pokrzywdzony zeznał „nie wiem co miał na głowie czapkę czy kaptur”, a zatem nie wykluczył nakrycia głowy u sprawcy. Natomiast na rozprawie pokrzywdzony po ujawnieniu wcześniejszych zeznań stwierdził „jestem przekonany, że oskarżony był w kapturze”. Powyższe rozbieżności można przecież wyjaśnić stresującą sytuacją dla pokrzywdzonego, który widząc oddalającego się sprawcę włamania, idzie za nim próbując nawiązać rozmowę, a sprawca grozi mu śmiercią. Trudno więc oczekiwać aby w tej sytuacji świadek precyzyjnie opisał nakrycie głowy oskarżonego. Natomiast z jego zeznań wynika, że widział oskarżonego z odległości ok. 5 metrów, sprawca odwrócił się do niego i powiedział „odejdz bo cię zabiję”. Sąd Rejonowy powinien więc rozważyć czy w warunkach w jakich pokrzywdzony dokonywał swoich spostrzeżeń (w porze nocnej, przy sztucznym oświetleniu) świadek mógł zobaczyć i zapamiętać twarz sprawcy. Sąd meriti zaznaczył na stronie 4 pisemnych motywów wyroku, że jest mało prawdopodobnym aby pokrzywdzony po kształcie twarzy oskarżonego rozpoznał jego wizerunek. Sąd Rejonowy dokonując analizy powyższych zeznań K. K. (2) nie wziął jednak pod uwagę, że w sytuacji silnego stresu zdolność zapamiętania twarzy sprawcy różni się od zdolności dokonywania spostrzeżeń w sytuacjach niestresowych. Skumulowanie czynników stresujących występuje niewątpliwie u świadka, który zeznaje we własnej sprawie, tzn. jako ofiara popełnionego przestępstwa. Stres jest istotnym źródłem potencjalnych błędów w zeznaniach i to zarówno stres wynikający z ulegania działaniom przestępczym (stres ofiary), jak i związany z percepcją zdarzeń przestępczych, a wreszcie z koniecznością zeznawania.

Z tych powodów Sąd Odwoławczy doszedł do wniosku, że Sąd Rejonowy w Wołominie nie dokonał starannej oceny materiału dowodowego i w konsekwencji nie przesądzając o końcowym rozstrzygnięciu, uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy winien przeprowadzić ponownie w całości przewód sądowy, przy czym powziąwszy uzasadnione wątpliwości odnośnie zdolności postrzegania i zapamiętywania spostrzeżeń przez pokrzywdzonego, powinien ewentualnie rozważyć potrzebę przesłuchania świadka K. K. (2) w obecności biegłego psychologa aby wykluczyć zaburzenia procesów percepcyjnych. Następnie powinien dokonać prawidłowej analizy materiału dowodowego, zgodnie z zasadą swobodnej, a nie dowolnej oceny dowodów. Przy czym rozważaniom powinny być poddane także argumenty zawarte w apelacji Prokuratora. Następnie Sąd I instancji winien poczynić prawidłowe ustalenia faktyczne i na ich podstawie rozstrzygnąć o winie oskarżonego w ramach zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu.

Mając powyższe na uwadze orzeczono, jak w wyroku.